

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 538/2019-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. decembra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť sťažovateľky [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Tiborom Sanákom, Námestie SNP 2, Trnava, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 40 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Pezinok č. k. 4 C 38/2008-242 zo 7. marca 2014, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 466/2014-297 z 27. septembra 2017, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Cdo 90/2018 zo 16. mája 2019, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutých rozhodnutí a s'ťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) bola 9. augusta 2019 doručená ústavná s'ťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „s'ťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 40 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Pezinok (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 38/2008-242 zo 7. marca 2014 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 466/2014-297 z 27. septembra 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Cdo 90/2018 zo 16. mája 2019 (ďalej len „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“), ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

2. Vec s'ťažovateľky bola v súlade s čl. X bodom 5 písm. c) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) prerozdelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov a 17. októbra 2019 pridelená sudcovi spravodajcovi Rastislavovi Kaššákovi a v zmysle čl. II bodov 3 a 5 rozvrhu práce bola predbežne prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu) a sudcovia Rastislav Kaššák a Miloš Maďar.

3. Z ústavnej s'ťažnosti a jej príloh vyplýva, že s'ťažovateľka bola 28. marca 2003 hospitalizovaná [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „nemocnica“), a bola jej podávaná silná medikamentózna liečba, ktorá bola kombinovaná s prísny

ošetrovateľským režimom. Sťažovateľka utrpela 30. marca 2003 úraz, keď vypadla z balkónových dverí/okna. Sťažovateľka utrpela ťažké poranenia s trvalými následkami.

4. Sťažovateľka podala na okresnom súde žalobu o náhradu škody proti nemocnici. Okresný súd napadnutým rozsudkom jej žalobu zamietol. Krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil napadnutý rozsudok okresného súdu a následne najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol sťažovateľkou podané dovolanie.

5. Sťažovateľka pred ústavným súdom tvrdí, že všeobecné súdy nedostatočne preskúmali celú situáciu vedúcu k jej zraneniam, keď sa zamerali iba na spôsob prekonania prekážky. Namíeta, že nikdy nemala samovražedné sklony, že v stave tzv. raptu nemohla prekonať dobre zabezpečené balkónové dvere a ak by aj mohla, mala by po násilnom prekonaní prekážky viditeľné poranenia, že v stave tzv. raptu by na seba určite pritiahla pozornosť ostatných pacientov a zamestnancov nemocnice a že v stave tzv. raptu, navyše bez technického vybavenia by nemohla rozmontovať bezpečnostné technické zariadenia na dverách balkóna. Okrem toho pri stave tzv. raptu ide iba o názor, resp. špekuláciu zamestnancov nemocnice.

6. Podľa názoru sťažovateľky samotný pád a zranenia sú výsledkom pochybenia nemocnice, pretože bezpečnostné zariadenia, ktoré mali zabrániť otvoreniu balkónových dverí/okna, nefungovali správne, resp. boli znefunkčnené.

7. Sťažovateľka vo vzťahu k napadnutému rozsudku okresnému súdu tvrdí, že tento nevykonala všetky dôkazy, že obhliadka miesta bola iba formalistická, že okresný súd nesprávne právne vyhodnotil vec, keď sa stotožnil s rozporuplnými a hypotetickými názormi svedkov, že bez dokazovania u nej prejedukoval tzv. raptus a samovražedné sklony, že presunul všetku zodpovednosť za vzniknuté zranenia na ňu samotnú, že nechal do úvahy povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti podľa čl. 40 ústavy a že neprihliadal na absolútnu objektívnu zodpovednosť nemocnice.

8. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajskému súd sťažovateľka tvrdí, že tento pochybenia okresného súdu nenapravil.

9. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka tvrdí, že „*obdobne, ako v prípade krajského súdu, je potrebné založiť zodpovednosť aj za postup a rozhodovaciu činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky*“.

10. Na základe uvedeného sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: „*I) Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa . 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľky na ochranu zdravia a na zdravotnú starostlivosť podľa čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky, postupom a rozsudkom Okresného súdu Pezinok zo dňa 07.03.2014, č.k. 4C/38/2008-242, porušené bolo.*

II) Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo sťažovateľky na ochranu zdravia a na zdravotnú starostlivosť podľa čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky, postupom a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.09.2017, č.k. 2Co/466/2014-297, porušené bolo.

III) Základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo Slovenskej republiky na ochranu zdravia a na zdravotnú starostlivosť podľa čl. 40 Ústavy Slovenskej republiky, postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.05.2019, sp.zn. 4Cdo/90/2018, porušené bolo.

IV) Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.05.2019, sp.zn. 4Cdo/90/2018, sa zrušuje a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.

V) Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.09.2017, č.k. 2Co/466/2014-297, sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Bratislave na ďalšie konanie.

VI) Rozsudok Okresného súdu Pezinok zo dňa 07.03.2014, č.k. 4C/38/2008-242, sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Pezinok na ďalšie konanie.

VII) Okresný súd Pezinok, Krajský súd v Bratislave a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní spoločne a nerozdielne nahradiť sťažovateľke trovy...

VIII) Sťažovateľke priznáva finančné zadosťučinenie v sume 10.000,- EUR... “

11. Sťažovateľka zároveň navrhuje, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku okresného súdu a napadnutého rozsudku krajského súdu.

II.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská

12. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

13. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

14. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

15. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

16. Ústavný súd môže podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,

b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,

c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,

d) ktorý je neprípustný,

e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,

f) ktorý je podaný oneskorene,

g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

17. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05).

18. Sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 40 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a napadnutým uznesením krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

19. Podľa čl. 40 ústavy každý má právo na ochranu zdravia. Na základe zdravotného poistenia majú občania právo na bezplatnú zdravotnú starostlivosť a na zdravotnícke pomôcky za podmienok, ktoré ustanoví zákon.

20. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

21. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

22. Z judikatúry ústavného súdu vyplýva, že podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde (III. ÚS 331/04, III. ÚS 156/06). Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

23. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03, III. ÚS 209/04). Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, avšak musí dať odpoveď na otázky, ktoré majú pre vec podstatný význam (II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04). Ak ide o argument, ktorý je vo veci rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (II. ÚS 410/06, II. ÚS 449/2015).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

24. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich práv podľa čl. 40 a čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu,

napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ako aj postupom ktorý predchádzal jeho vydaniu.

25. V samotnom splnomocnení udelenom advokátovi však sťažovateľka a advokát špecifikovali, že ide o splnomocnenie „*na podanie ústavnej sťažnosti proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 16.05.2019, č.k. 4Cdo 90/2018 (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) a zastupovanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky*“.

26. Už uvedené by postačovalo na konštatovanie, že ústavná sťažnosť v časti namietaného porušenia práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, ako aj v časti namietaného porušenia základného práva zaručeného čl. 40 ústavy nespĺňa zákonom predpísané náležitosti a že ju ako takú treba odmietnuť (podobne III. ÚS 365/2017, III. ÚS 69/2018).

27. V súvislosti s uvedeným nedostatkom ústavný súd pripomína, že tento nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (napr. IV. ÚS 77/08, III. ÚS 357/2010, I. ÚS 547/2016, I. ÚS 432/2016).

28. Ústavný súd musí ďalej s ohľadom na obsah ústavnej sťažnosti konštatovať, že aj časť ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľka namieta porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, nespĺňa zákonom predpísané náležitosti, pretože v nej absentuje relevantné odôvodnenie [§ 43 ods. 1 v spojení s § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde], a to napriek tomu, že sťažovateľka je (aspoň v tejto časti ústavnej sťažnosti) kvalifikovane právne zastúpená.

29. Ústavný súd poukazuje na to, že najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol tak, že dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 447 písm. c) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov z dôvodu, že smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

30. Sťažovateľka v tejto časti svojej ústavnej sťažnosti namieta výslovne iba to, že *„obdobne, ako v prípade krajského súdu, je potrebné založiť zodpovednosť aj za postup a rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky“*.

31. Takéto odôvodnenie ústavnej sťažnosti na porušenie základných práv rozhodnutím všeobecného súdu nemožno zo strany ústavného súdu vyhodnotiť inak ako nedostatočné. Ústavný súd stabilne judikuje, že ústavná sťažnosť na porušenie základných práv nemôže byť naformulovaná nedostatočne a neurčito a vytvárať tak priestor pre dohady a dedukcie (III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, I. ÚS 291/2017, IV. ÚS 91/2018).

32. Na základe uvedeného je preto zo strany ústavného súdu potrebné konštatovať, že ústavná sťažnosť ako celok nemá náležitosti ustanovené zákonom a že ju ako takú treba odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde.

33. Ústavný súd sťažovateľku na odstránenie uvedených nedostatkov jej podania nevyzýval, keďže, ako už bolo uvedené, ústavný súd takéto nedostatky nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti, o to menej v situácii, keď je sťažovateľka kvalifikovane právne zastúpená. Ústavný súd zároveň zohľadnil, že ani prípadné doplnenie tejto ústavnej sťažnosti zo strany sťažovateľky by nič nezmenilo na výsledku tohto konania, keďže by existovali iné (ďalšie) dôvody na jej odmietnutie.

34. Nad rámec už uvedeného ústavný súd dopĺňa, že aj ak by splnomocnenie sťažovateľky jej advokátovi nebolo obmedzené na podanie ústavnej sťažnosti iba proti napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu (pozri bod 25 tohto uznesenia), existovali by ďalšie dôvody na odmietnutie časti sťažnosti smerujúcej proti napadnutému rozsudku

okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a napadnutému rozsudku krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

35. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práv sťažovateľky napadnutým rozsudkom okresného súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, by existoval dôvod na odmietnutie tejto časti ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie, keďže sťažovateľka mohla všetky svoje námietky smerujúce proti napadnutému rozsudku okresného súdu, ako aj postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, uplatniť v odvolaní krajskému súdu, čo napokon aj urobila. Preto by právomoc krajského súdu predchádzala právomoc ústavného súdu.

36. Pokiaľ ide o porušenie práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, tak v časti namietaného porušenia čl. 40 ústavy by taktiež išlo o nedostatok náležitostí ustanovených zákonom, keďže vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa tohto článku ústavy absentuje v ústavnej sťažnosti akékoľvek odôvodnenie (porovnaj body 30 a 31 tohto uznesenia).

37. Sťažovateľka pred ústavným súdom vo vzťahu k namietanému porušeniu svojich práv okresným súdom a krajským súdom tvrdí, že okresný súd nevykonal všetky dôkazy (bez toho, aby pred ústavným súdom bližšie špecifikovala, o aké dôkazy by malo ísť, pozn.), že obhliadka miesta bola iba formalistická (taktiež bez bližšieho odôvodnenia), že okresný súd nesprávne právne vyhodnotil vec, keď sa stotožnil s rozporuplnými a hypotetickými názormi svedkov, že bez dokazovania u nej prejedikoval tzv. raptus a samovražedné sklony, že presunul celú zodpovednosť za vzniknuté zranenia na ňu samotnú, že nevzal do úvahy povinnosti poskytovateľa zdravotnej starostlivosti podľa čl. 40 ústavy a že neprihliadal na absolútnu objektívnu zodpovednosť nemocnice. Tieto pochybenia nemal po ňou podanom odvolaní napraviť ani krajský súd.

38. Krajský súd sa v napadnutom rozsudku stotožnil so závermi okresného súdu, že každá psychóza je riziková so samovražedným konaním, že sťažovateľka bola v stave tzv. zvýšeného pozorovania, že existovali rôzne technické prekážky zabraňujúce pacientom

opustiť vyhradený liečebný priestor, medzi ktoré patrili aj kovové poistky na oknách a odmontovanie kľučiek na balkónových dverách, pričom k prekonaniu zabezpečenia sťažovateľkou došlo s najväčšou pravdepodobnosťou prekonaním poistiek na okne, keď zo svedeckých výpovedí bolo preukázané, že v čase škodovej udalosti bolo odchýlené okno, nie dvere. Zábradlie na balkóne meralo 132 cm, t. j. bolo vo výške dosahujúcej prsia dospelého muža vysokého 180 cm, čo dokrešľuje mieru fyzickej aktivity, akú musela sťažovateľka vyvinúť, a teda nemohlo ísť o neželané prepadnutie zábradlím.

39. Tieto závery okresného súdu, s ktorými sa krajský súd v napadnutom rozsudku stotožnil, sťažovateľka vo svojej ústavnej sťažnosti žiadnym ústavnoprávne relevantným spôsobom nespochybnila, resp. pred ústavným súdom nepreukázala, že krajský súd by sa s jej relevantnými námietkami uvedenými v ňou podanom odvolaní dostatočným a presvedčivým spôsobom nevysporiadal.

40. Na základe uvedeného by bolo túto časť ústavnej sťažnosti potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

41. Vzhľadom na skutočnosť, že ústavná sťažnosť sťažovateľky bola ako celok odmietnutá, ústavný súd sa už nezaoberal ďalšími v nej uvedenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. decembra 2019

Jana Baricová
predsedníčka senátu